

NGF Topsportcoördinator Jeroen Stevens hield van- uit Zuid-Afrika acht dagen lang een exclusief dagboek bij over het wel en wee van de Nederlandse mannen in de Eisenhower Trophy. In GOLFjournaal de hoogtepunten uit zijn kleurrijke verslag.

Dagboek Jeroen Stevens Standplaats **Stellenbosch**

Zondag 22 oktober 2006 📅

Het toernooi begint pas donderdag de 26ste. Er zijn voor het WK vier oefendagen - twee op De Zalze en twee op Stellenbosch. Dat is veel. Het gevaar bestaat dat je donderdag - als het moet gebeuren - niet meer weet waarvoor je ook alweer naar Zuid-Afrika kwam.

Om iedereen daaraan te herinneren heeft captain Gordon Machiels een prachtige foto van de Eisenhower Trophy (gemaakt in 1958 tijdens het allereerste WK op St Andrews) uitvergroot. Die foto hangt nu bij iedereen boven het bed.

Maandag 23 oktober 2006 📅

Oefenronde op De Zalze. In maart hebben zowel Joost, Wil als Tim hier het Zuid-Afrikaans Amateur gespeeld, dus ze kennen de baan goed. Doel van vandaag was de caddieboekjes controleren en in de baan de basis van het gameplan neerzetten. Het caddieboekje bleek vol fouten te zitten! Om een goed caddieboekje te maken, heb je een lasermeter, Gordon en Jeroen nodig. De een meet en de ander rent de godganse dag van tee naar voorkant bunker, achterkant bunker, boompje hier, watertje daar en uiteindelijk voorkant green.

Gordon is 2.03 meter lang en kan dus als een soort van periscoop goed meten. U kunt natuurlijk wel raden wie hier dus aan het rennen was. Ieder zijn kwaliteit.

De jongens zijn in de baan veel met coach Chris

van der Velde bezig. Chris is een meester in coursemanagement. Voor hem is dit het laatste toernooi als NGF-coach. Chris is een hyperactief mens met ongelooflijk veel kennis van de short game en coursemanagement. Zijn energie is aanstekelijk en dat heeft een geweldige uitwerking op de jongens.

Dinsdag 24 oktober 2006 📅

Oefenen op de Stellenbosch staat vandaag op het programma. (...) een totaal andere baan dan De Zalze. Stellenbosch is een oude bosbaan, werkelijk fantastisch. De Zalze is een nieuwe, open baan.

Als het gaat waaien is De Zalze lastiger.

(...) Het was redelijk druk op de range en opvallend rustig op de puttinggreen.

Het leuke aan het werken met deze topsporters (want dat zijn het!) is dat je ze niet hoeft te vertellen dat ze moeten trainen. Je moet ze eerder een beetje afremmen. Ze hebben helemaal door dat short game en putten de key zijn voor succes. Dat is toch wel de grote verdienste van Chris!

's Middags om 16.00 uur weer terug naar de range voor een uurtje training en dan nog twee uur putten, chippen, bunkers en pitchen. Om 19.00 uur verlieten we een compleet verlaten golfbaan. The Netherlands closed the range en dat was niet voor het eerst. Na het eten hebben Chris en Gordon met de spelers gesproken over met name hun mentaliteit in de baan. One shot at a time! Golf is a game of confidence.

Woensdag 25 oktober 2006 📅

De opdracht voor morgen, donderdag is simpel:

1. Geniet van het feit dat je een WK kan en mag spelen.
2. Slag voor slag!
3. Blijf in je routine en doe wat je altijd doet.

Iedereen is blij dat het morgen begint. We zijn er klaar voor. Onze spelers zijn allemaal redelijk tot goed in vorm en kunnen allemaal laag gaan. Dat is precies wat je nodig hebt op een WK.

Het doel voor de komende dagen is wat mij betreft winnen! We geloven allemaal dat we minimaal net zo goed zijn als de favorieten.

Donderdag 26 oktober 2006 📅

The games have begun!

Tim en Joost starten met een bogey, Wil met een par. Geen droomstart. Maar dan komen de birdies! Na zes holes zie ik voor het eerst een scorebord. Nederland derde op -3. Niet slecht. Gewoon zo doorgaan en we hebben onze eerste doelstelling - een goede eerste ronde - gehaald. Toernooien win je niet op de eerste dag maar je kan ze zeker wel verliezen.

Wil brengt een superscore van 69 binnen. Tim vecht zich naar 72.

Joost heeft het zwaar. Een K-dag, zoals hij dat zelf noemt. Hij mist zijn putts aan alle kanten voor een 74. Maar het is een goed teken! Joost is na Chris de meest competitieve persoon die ik ken. Het zal hem niet gebeuren dat hij voor niets naar

Zuid-Afrika is gekomen.

Vooruitkijken naar morgen... We spelen op De Zalze met veel wind. Het wordt bikkelen. De greens beginnen uit te drogen, de pinposities variëren van kansloos tot zeer kansloos. Daar komt bij dat we morgen met de leider spelen, Canada. Gordon benadrukt dat we morgen pas de tweede ronde spelen en we met drie spelers nog 162 holes te gaan hebben. De top-30 zit heel dicht bij elkaar. Slag voor slag spelen, net als vandaag!

Vrijdag 27 oktober 2006

Vandaag is The international Birdiewatching Day - in de ochtend worden veel birdies gemaakt; Nederland wordt van alle kanten ingehaald. We zijn de allerlaatste flight van vandaag. Werk aan de winkel dus!

We starten op 10, met veel parren. Wil en Tim maken hier en daar een birdie. Joost holet geen enkele putt. Na negen holes staan we op -5. Niet slecht, maar de VS en Canada gaan los: -10 met nog negen holes te gaan. Wel lijken de strijd te verliezen. We maken te weinig putts en de vijand holet van alle kanten. Ik word er verdrietig van. Het slot is echter goed! Zowel Tim als Wil maken een knappe 3 op hole 9, een serieuze lastige par-3. Grote klasse! -4 voor het team, -7 totaal, drie slagen van de leider af, gedeeld derde met Mexico. Morgen wordt een mooie dag! We spelen in de laatste flight met de VS en Canada. In de VS golfen ruim 20 miljoen mensen (op 299 miljoen inwoners), in Canada golfen ruim 5 miljoen mensen (op 22 miljoen inwoners), in Nederland 275.000 (op 16 miljoen inwoners). Ben je dan lekker bezig of niet?

Hier doen we het allemaal voor. Ik ga zo lekker slapen en dromen van een grote zilveren beker.

Zaterdag 28 oktober 2006

Stakende caddies. De reden: geld. Niet vreemd, want deze caddies zijn zwaar onderbetaald. Wij waren ervan overtuigd dat onze caddies wel zouden komen opdagen, want we hadden ze tot nu toe flinke fooien gegeven voor hun goede werk. Twee van de drie caddies kwamen opdagen.

Joost had zijn tee al in de grond gestoken toen de derde caddie, Charlie, kwam aanhollen. Maar ons plan was al gemaakt. Gordon 'on the bag' voor Tim, Chris bij Wil en ikzelf een dagje captain. We geven Charlie zijn geld en zeggen dat hij morgen weer 'on the bag' is bij Joost.

Joost begint met par, evenals Wil en Tim. Birdies voor Joost op 2, 5 en 8. Joost -3 na negen holes. Wil begint met zes parren en birdies op 7, 8 en 9. Ook Wil -3 na negen holes. Nederland staat op dat moment -13, gedeeld tweede met Canada en net achter de leider, de VS. Wil gaat door. Birdie op 12, par op 13, birdie op 14. Zes onder voor de dag, wat een score! Tim heeft het moeilijker

vandaag en geeft na afloop toe dat hij een paar coursemanagementfouten maakte. 75 Voor de dag, geeft niets! Joost mist op 17 een meterputt voor birdie. Zeer ontevreden sluit hij zijn ronde 70 af. Natuurlijk kan hij beter, maar 70 op een dag met harde wind is altijd goed!

En dan onze Wil Besseling - toepasselijk ongedoopt in Wil Besteling - hij maakt een bogeyvrije ronde van 66 en brengt ons naar de eerste plaats in het klassement.

Nederland staat twee slagen los van de rest van de wereld. Ook individueel is het Nederland wat de klok staat. Wil Besteling op -11, ook al twee slagen los van de wereld. Bij de achttiende green komt iedereen naar ons toe. Alle media willen interviews. Doen we, zeggen we, om 18.05 uur. We gaan eerst nog even naar de range. Eenmaal in de perskamer geeft Joost het mooiste antwoord op de vraag of hij ook verrast is dat Nederland bovenaan staat. 'Voor de duidelijkheid, we zijn hier gekomen om te winnen. Morgen moeten we het karwei alleen nog afmaken.' Goed antwoord, Joost! En dan komt een verslaggever van GolfWeek op Gordon afstappen. Waarom we onze caddies hebben omgekocht en hijzelf is gaan caddiën? De captain van de Amerikanen heeft blijkbaar een klacht ingediend. What a dickhead! Gordon heeft alles uitgelegd en nog eens benadrukt dat Tim met hem +3 maakt. Die Amerikanen zijn very, very bad losers!

We krijgen hier vreselijk veel sms'jes vanuit Nederland. Dank daarvoor namens het hele team! Iedereen in Nederland is hiermee bezig en dat is leuk om te horen.

Na het avondeten spreekt Chris de jongens toe. Ook al is het onbekend terrein - nummer 1 na drie rondes op een WK - er verandert niets! Hij sloot af met: 'Gordon, Jeroen and myself believe in you guys for 200 percent. You have to do that as well! If you don't believe in yourself, nobody will!' En weet u wat ik denk? Hij heeft gelijk!

Er kan nog van alles gebeuren en een wereldtitel winnen heb je niet helemaal zelf in de hand. Als een directe concurrent morgen -12 maakt, moet je van goeden huize komen om de titel te pakken. Wat je wel kan doen is genieten van de situatie waarin je nu zit, slag voor slag spelen, je houden aan het gameplan en rechten als een leeuw! En ik weet één ding zeker - dat gaan onze jongens morgen ook doen.

Michael Vogel zei me voor de derde ronde, toen we gedeeld derde stonden: 'Only look up!' Als ik dat nu doe zie ik de sterren en weet ik al wat hij vandaag gezegd zou hebben. The sky is the limit!

Zondag 29 oktober 2006

12.21 uur: Tim slaat af voor zijn laatste ronde. Beetje gespannen, maar met parren goed van start. Joost maakt op zijn eerste negen holes twee birdies. Wil is scherp! Op hole 4 slaat hij zijn ijzer-5 tegen

de vlag. Na negen holes staan we -3 voor de dag, -18 voor het toernooi en zijn we van nummer één naar nummer twee gezakt. En dan komt er zand in de machine. Drie bogeys op een rij voor Joost. Parren voor Tim, een bogey voor Wil. Ineens vijf slagen achter met zes holes te spelen en de wereldtitel verdwijnt uit ons vizier. Onze droom gaat niet uitkomen.

Maar dan is het 16.00 uur en de zes kwartiertjes die nu volgen zullen we nooit meer vergeten. Gordon loopt naar Joost en begint een stevige discussie met hem. 'Joost, hou op met dat gezeur dat je niet kan putten. Get your finger out of your ass (en meer woorden van gelijke strekking). Denk aan Prestwick! Daar speelde je de Palmer Cup en won je jouw partij met vijf onder in de laatste zes holes.'

De rest is geschiedenis. Joost maakt birdie op 14, eagle op 15 door een wedge van 85 meter in de hole te slaan. Ik sta te springen op de fairway. Op hetzelfde moment maakt Wil ook twee birdies en Nederland staat weer op -19 en is volop in de race. Joost vervolgt zijn birdiereeks op 16. Gordon komt naar mij toe. Wat moet Joost doen? Lay up! Niet voor de green gaan! Joost kan wedges uithalen! Wedge op 17... in de hole!! Nederland gaat naar -21 en ik krijg tranen in mijn ogen. Wat gebeurt hier? Jeroen, gedraag je als een man en denk aan One Shot At A Time.

Wil speelt 17 heel verstandig. Net geen birdie maar een goede par. Joost staat inmiddels op de backtee van 18 en op advies van Gordon pakt hij de driver uit zijn tas. Dat was het gameplan de hele week en ook al staan we er goed voor, er is geen reden voor verandering. Joost slaat een van zijn beste drives van de week. Chris en ik rennen naar de green van 18. Het scorebord:

Ned -21 after 17

Can -20 after 18

VS -19 after 17

Spannender dan dit wordt het niet. Als Joost zijn birdie op 18 weet te maken, staan we twee slagen los van het veld. Dan kan Wil het rustiger aan doen. Joost chipt zijn bal op twee meter en zijn putt... valt! Wat een onwaarschijnlijke laatste vijf holes, zes onder par! Nederland op -22. Nu begin ik redelijk gek te worden.

Er staat nog één Oranjeman in de baan, die geschiedenis kan gaan schrijven. Wil slaat zijn drive een beetje rechts en houdt een prima shot over - onder normale omstandigheden. Maar dit zijn geen normale omstandigheden. Ik denk dat als ik daar had gestaan, ik de bal zou oppakken en zou gooien. Wat een druk! Wil slaat een schitterend schot. Vijf meter voorbij de hole. Hij heeft twee putts nodig om ook de individuele titel te pakken. Nederland is wereldkampioen!

De volledige versies van dit dagboek zijn nog na te lezen op www.ngf.nl.